

sledovavši věrně svého pána, ovšem také se pohyboval, že se tedy soužití v úvahu přicházejících osob a sporného psa zvláště v zimě soustřeďovalo právě jen v kočovném voze kolotočového podniku, nebo aspoň v jeho bezprostřední blízkosti, přece jenom sběh těchto okolností, z nichž by dovolatelka ráda těžila, nevylučuje možnost H-ova vlastnictví ke psu, a také nevylučuje předpokladu, že je Karel H. chovatelem sporného psa. Tím je podle §u 1320 obč. zák. ten, kdo ve vlastním jméně může rozhodovati, jak má pes býti opatřen, a jak má naň býti dohlíženo, a tomuto právu H-ovu nemusilo býti, a jak bylo zjištěno, také nebylo na překážku úzké soužití v úvahu přicházející společnosti, odkázané více méně na těsné prostory kočovného vozu. Dovolatelčin poukaz na jiné rozhodnutí tohoto nejvyššího soudu, že za chovatele psa může býti považován i ten, kdo se ujme psa poběhlíka a strpí, by pobýval na jeho dvoře, není pro tuto věc případný. Byloť zjištěno, že Karel H. sdílejší tehda zimní ležení žalovaného v Ch. s dcerou žalovaného, svou manželkou, choval psa z vlastní záliby, byl pro sporný případ trestně stíhán, tedy šlo, jak zjištěno, o samostatné chovatelství H-ovo, a je lhostejno, že snad i žalovaný měl ze psa nějaký prospěch, když pes, hlídaje u H-a, mimoděk hlídal i u žalovaného. Je tedy otázka, sloužil-li pes také ku prospěchu žalovaného, pro otázku chovatelství psa, pro otázku to v této rozepři závažného významu, pro rozsouzení rozepře lhostejná a v nepřipuštění nějakých dovolatelkou ostatně ani blíže neuváděných důkazů o této okolnosti nespočívá podle čís. 2 §u 503 c. ř. s. na druhém místě uplatněný důvod dovolací. Když odvolací soud podle svých zjištění dospěl ku právnímu názoru, že žalovaný nebyl chovatelem sporného psa, že tedy žalobní o předpis §u 1320 obč. zák. opírající se nárok není důvodem svým vůči žalovanému po právu, je tento právní závěr správný.

Čís. 5420.

K přičtení viny na rozluce jednomu z manželů nestačí, že důvod rozluky nastal v jeho osobě, nýbrž vyhledává se k tomu, by mu mohla býti přičtena vina, subjektivní jeho zavinění.

(Rozh. ze dne 3. listopadu 1925, Rv I 1489/25.)

Žalobě manžela o rozluce manželství pro duševní chorobu (hysterii) manželčinu procesní soud první stolice vyhověl, neuznav zavinění žádného z manželů. Odvolací soud napadený rozsudek potvrdil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Nelze přisvědčiti dovolateli, že odvolací soud, potvrdiv výrok prvního soudu, že na rozluce žádná strana viny nenese, věc po stránce právní posoudil nesprávně (§ 503 čís. 4 c. ř. s.). Pokud dovolatel míní, že vina na rozluce jest na straně žalované dána již tím, že bylo na rozluce uznáno pro duševní chorobu žalované, tedy z důvodu, nastavšího v osobě žalo-

vané, dovodil nesprávnost tohoto stanoviska případně odvolací soud, poukávav k tomu, že k přičtení viny na rozluce jednomu z manželů nestačí okolnost, že důvod rozlučky nastal v jeho osobě, nýbrž že se vyhledává k tomu, by mu vina mohla být přičtena, také subjektivní zavinění, toto však u žalované, co se týče její duševní choroby, ani tvrzeno není. Správnost tohoto stanoviska odvolacího soudu plyne z míst zákona v napadeném rozsudku uvedených (Srovnej též rozhodnutí čis. 1285 sb. n. s.). Žalobce také neprávem tvrdí, že vina na rozluce měla být přičtena žalované proto, že mu svou chorobu při uzavření sňatku zamlčela. Není zjištěno, že žalovaná o své chorobě tehdy věděla a nelze proto tvrditi, že ji žalobci zamlčela, nebyla proto právem vina ani z tohoto důvodu žalované přičtena.

Čís. 5421.

Přerušení valutových sporů (zákon ze dne 18. prosince 1924, čis. 274 sb. z. a n.).

Firma jest obchodním jménem, pod kterým obchodník provozuje živnost, a není samostatným právním podmětem vedle něho a mimo něho. Kdo se v tuzemsku, třeba pod svým obchodním jménem svým závodem usadil, má v tuzemsku své sídlo ve smyslu §u 66 j. n., třeba měl závody též jinde a jinde bydlil.

Pro přerušení valutových sporů není vždy rozhodným bydliště strany, nýbrž jest přihlížeti i k tomu, kde jest její závod, jenž byl zúčastněn na obchodě. Řízení nelze přerušiti, je-li závod samostatnou hospodářskou jednotkou, vztahuje-li se sporná pohledávka výhradně na ni a měla-li tato jednotka v rozhodný den sídlo v tuzemsku.

Neodporuje zákonu ze dne 30. června 1922, čis. 207 sb. z. a n., že v nařízení ze dne 7. srpna 1922, čis. 265 sb. z. a n. byl stanoven pojem samostatné hospodářské jednotky.

(Rozh. ze dne 3. listopadu 1925, R II 315/25.)

Spor o žalobě tuzemské banky proti firmě F. v Šumperku o zaplacení zápůjčky poskytnuté za účelem úpisu válečné půjčky soud prvního stupně k návrhu žalované přerušil dle nařízení ze dne 18. prosince 1924, čis. 274 sb. z. a n. Rekursní soud zamítl návrh na přerušení.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Není sporu, že Rudolf K. jest od 28. prosince 1911 majitelem protokolované firmy, jejíž hlavní závod je v Šumperku a závod pobočný ve Vídni. Dovolací rekurs sám dovolává se zcela právem názoru ve vědě a judikatuře takměř všeobecně uznaného, že firma jest jen obchodním jménem, pod kterým obchodník provozuje živnost, a není samostatným právním podmětem vedle něho a mimo něho. Má-li tedy Rudolf K., třebaže jen pod svým obchodním jménem, v tuzemsku závod, nelze po-